

CÍRKEV – SPOLEČENSTVÍ LÁSKY

Když si chceme objasnit nebo prohloubit vědomí své příslušnosti k církvi, což je vlastním úkolem i katecheze, nacházejí se před námi dvě základní možnosti, které jsou pro integrální formaci věřícího katolíka potřebné a nevyhnutelné: máme možnost (i povinnost) se učit, studovat, co to vlastně církev (katolická) je, a máme možnost (někdy je třeba ji vyhledávat) na vlastní existenci zažít realitu církve. Objektivně je třeba říct, že pro většinu věřících je zkušenost církve obyčejně prvotní, od ní se začíná. Tato zkušenost se skládá z více faktorů: patří k ní modlitební a liturgické společenství, patří k ní hierarchie, svátosti... má k ní patřit i zážitek jednoty věřících s Bohem, s hierarchií i mezi sebou. A je to dobré, protože osobní zkušenost je víc než to, co se můžeme dozvědět a naučit z knih a z přednášek. Osobní zkušenost nás připravuje k tomu, abychom dobře vstřebali poznatky a nauku. Protože nemůžeme být církví tím, že se jenom zvenku dozvíme, co je to církev. Pokud nám to někdo neukáže, pokud nepocítíme starost církve o své děti, pokud jsme to aspoň z nějakých náznaků nevyužili, neměli záblesk pochopení z toho, co jsme zažili a viděli, čeho jsme se dotýkali, tak se náš život těžko může vědomě zapojit do živého organismu církve. Jak se píše v úvodu Prvního listu apoštola Jana: „Život se zjevil a my jsme ho viděli“ (1 J 1,2). Dokonce, jak píše o větu předtím, „čeho jsme se svýma rukama dotýkali... o tom svědčíme a zvěstujeme vám“.

Ne to, o čem jsme četli, co jsme prostudovali, o čem nám druzí mluvili, co jsme slyšeli. Apoštolové to viděli, dotýkali se... a také, samozřejmě, i slyšeli nauku. Všechno tvořilo jeden celek. Můžeme se zeptat: a my o tom můžeme už jenom slyšet, nebo to i my můžeme zažít? Omyl je v tom, že si myslíme, že to „dotýkání, vidění...“ bylo vyhrazeno jenom apoštolům. Ano, apoštolové byli privilegovaní v tom, že s Ježíšem na této zemi osobně mluvili, naslouchali mu, dotýkali se ho... Ale to můžeme i my. I když jiným způsobem, ale také reálně; můžeme s Ježíšem mluvit v modlitbě, i my mu můžeme naslouchat v Božím slově, i my se ho můžeme dotýkat v eucharistii, dokonce ho můžeme slyšet v biskupech a kněžích podle jeho slov: „Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou“ (L 10,16). To ale v žádném případě neznamená, že bychom se neměli učit, že bychom neměli studovat, že bychom se neměli obeznamovat s pravdami víry. Právě naopak: studiem se osobní zkušenost stává zřetelnější, jasnější, a osobní zkušenost v nás vyvolává potřebu dál se v této oblasti vzdělávat a poznávat a sdělovat toto poznání dalším generacím. Pro tuto oblast má časopis *Cesty katecheze* u nás určitě velké možnosti a perspektivu.

Jak učí *Katechismus katolické církve*: Církev tvoří všichni, kdo věří v Krista a jsou pokřtěni (viz KKC 782). Proto je v dnešní situaci důležité to, co řekl Svátý otec Benedikt XVI. nedávno mladým v Madridu: „Ježíše nelze následovat osamoceně. Kdo podlehne pokušení jednat ‚na vlastní konto‘ či žít víru podle individualistické mentality, která převládá ve společnosti, vystavuje se riziku, že se nikdy nesetká s Ježíšem Kristem nebo skončí následováním jeho falešného obrazu.“

Když se řekne, že církev je společenstvím lásky, ale nikdy jsme neměli možnost se o tom přesvědčit, tak to zůstane jenom informací, nestane se to hybnou silou naší existence. Toužíme po tom, představujeme si to, jaké by to bylo krásné, ale pak můžeme upadnout do letargie, když to nemáme možnost zažít. Ale láska, aby byla živá a stálá, musí být vzájemná, musí tvořit společenství sjednocené v Kristově lásce. Jenom tím plamen lásky v našich srdcích postupně nevyhasne. Ale musíme vždy začít od Boha, od Boha, který je láskou, a současně se k němu stále vracet. K tomu není lepší cesta než neustále obracet svůj zrak k Marii, Matce církve i Matce všech Kristových následovníků. Ona je obrazem i počátkem církve, která se dovrší v budoucím věku.

+ **Ladislav Hučko**
biskup-apoštolský exarcha

ZÁBOJ HORÁK: CÍRKEV A ČESKÉ ŠKOLSTVÍ

Nakladatelství Grada Publishing a. s. vydalo odbornou publikaci JUDr. Záboje Horáka, Ph.D. o právním zajištění působení církví a náboženských společností ve školství na území českých zemí od roku 1918 do současnosti. Autor se zabývá třemi oblastmi uplatňování náboženské svobody ve školství, a to zřizováním a provozováním církevních škol, vyučováním náboženství ve všech typech škol a výukou teologie.

V části o výuce náboženství nejprve jasně rozlišuje účel a specifika výuky náboženství ve školách, který je odlišný od katecheze ve farnosti. Dále poskytuje cenné informace nejen o zákonné úpravě výuky, ale také o schválených učebnicích a stručně nastiňuje jejich obsah. Neomezuje se přitom jen na výuku katolického náboženství. Dále zmiňuje výnosy ministerstva školství, ale také pravidla, která byla stanovena církví. Kniha tak poskytuje studentům pedagogických, filozofických a teologických fakult, ale také těm, kteří jsou ve farnostech zodpovědní za nabídku výuky náboženství, ucelený přehled o historii církevních škol, výuky náboženství a teologického studia, tedy o působení církve v českém školství. Více na www.grada.cz.